

Vierde zondag van Pasen 2020 (Coronatijd)

Handelingen 2, 14a.36-38, Johannes 10,1-10

Handelingen

Toen de dag van Pinksteren aanbrak, trad Petrus met de elf naar voren, verhief zijn stem en sprak de menigte als volgt toe:

'Heel het huis van Israël moet zeker weten dat God Jezus tot Heer en Messias heeft aagesteld, deze Jezus, die u hebt gekruisigd.'

Toen zij dit hoorden kromp hun hart ineen en ze zeiden tegen Petrus en de andere apostelen: 'Wat moeten we doen, broeders?' Petrus zei tegen hen: 'Bekeer u! Ieder van u moet zich laten dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden. Dan zult u de gave van de heilige Geest ontvangen.'

Johannes 10, 1-10

Jezus sprak tot enkele farizeeën: 'Waarachtig, Ik verzeker u: wie niet door de deur de hof van de schapen binnenkomt, maar naar binnen klimt op een andere plaats, kan alleen maar een dief zijn. Wie wel door de deur binnenkomt, is de herder van de schapen. Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen zijn stem. Zijn schapen roept hij ieder bij zijn naam, en hi brengt ze naar buiten. En als hij zijn schapen allemaal naar buiten heeft gebracht, trekt hij voor hen uit, en de schapen volgen hem omdat ze zijn stem kennen. Ik verzeker u: Ik ben de deur voor de schapen. Ik ben de deur; wie door Mij binnenkomt zal gered worden, die kan vrij in en uit gaan en zal weidegrond vinden. Ik ben gekomen opdat ze leven mogen bezitten, en wel in overvloed.'

Overweging

Johannes, een bevlogen leerling van Jezus, wil met zijn evangelie, voor alles Gods liefde zichtbaar maken. Hij gebruikt woorden uit het dagelijks leven: levend brood, licht voor de wereld, en in het evangelie van vandaag: deur naar het leven, en herder die behoedt.

Het zijn mooie, warme woorden. Woorden die veiligheid beloven, woorden die, als je ze goed inzet, goed gebruikt, je op een ongekend spoor van liefde zullen brengen.

Johannes' woorden zijn van blijvende actualiteit. Net als Jezus staat hij open naar de wereld, vaak in een pijnlijke verhouding met wereld- en geestelijke leiders, met hun openheid geven ze je als mens de keuze om je af te keren of je open te stellen voor het voorbeeld van Jezus van Nazareth, en als je openstelt wat kan er dan gebeuren?

De Corona-tijd geeft tijd om stil te staan, bij mij, om te overdenken wat me is overkomen, me werd aangeboden in onze Andreasparochie, en opnieuw te lezen in

Laudato Si; Leven van wat Komt; Geduld met God; en van daaruit opnieuw te kijken naar de symbolen in onze kerk. Voor het eerst raakte me dat het blote voeten zijn op de hoge deuren van Cortenstaal. De voeten van Rob Takens, de kunstenaar van Moeder Aarde en de deuren, waarom staan die voeten bloot afgebeeld?

Is de uitspraak: je bloot geven, een teken van dat je zo onbevooroordeeld mogelijk moet toegaan naar mensen, naar God? Dat alle regels die er in de loop van de eeuwen zijn gegroeid, je kunnen weerhouden van een onbevangen kijken en luisteren naar wat er gebeurt in de wereld en in jezelf? En dat er deuren moeten zijn om je te beschermen tegen de kou, ter bescherming ook tegen invloeden die je worden opgedrongen, vaak heel geleidelijk en zonder dat je beseft hoezeer ze je leven bepalen. En hoe belangrijk het is dat die deuren altijd open kunnen, altijd op een kier blijven

staan, omdat je te laten blijven aanvoelen en leren (met blote voeten) van wat er buiten en binnenin je gebeurt.

Jezus waste zijn leerlingen de voeten en paus Franciscus waste de voeten van gevangenen op Goede Vrijdag (niet dit jaar in verband met Corona, in plaats daarvan stond hij op een leeg St. Pietersplein, een reden om de paaskaars dit jaar blank, leeg, te laten zoals Rob dat zo mooi verwoordde in de digitale Paaswake-overweging).

Iemand de voeten wassen, het is een intieme ervaring; de nederigheid van het wassen en hoe je opgetild wordt doordat iemand, als gelijke in verbondenheid zonder veroordeling, zich voor je bukt en jou de voeten wast.

Het wassen van de voeten, het openen van de deur en dan je naam horen noemen, het feit dat je gekend wordt ondanks alles wat je hebt gedaan of hebt nagelaten. Je mag steeds weer opnieuw binnen door de deur waar ze je met naam kennen en waar je iets kunt ervaren van Zijn Geest.

De voetendeuren van de Andreas zijn voor mij symbool voor waar het christen-zijn om draait. Nooit mag je deuren sluiten voor mensen, voor wie dan ook of ze voorgoed buiten sluiten, nooit zal onze God mijn naam vergeten, Hij zal me roepen, misschien door heel lang stil te zijn, ik kan Hem nooit buitensluiten. Hij geeft mij de vrijheid en de keuze om naar Hem te komen, om te luisteren naar Zijn stem, zoals Hij zal luisteren naar mij. Hij geeft ieder mens de kans om leeg, op blote voeten, binnen te komen, om met vertrouwen en hoop de wereld weer in te gaan, om te doen wat Hij deed.

En als ik vergeet waar ik vandaan kom, dan kan ik mij steeds opnieuw herinneren hoe Hij was en is en dan ga je opnieuw binnen door de deuren, waar ze je naam kennen, je Zijn Geest kunt voelen die je laat vergeven ook al is dat het 70 x 7 keer. *Amen*

Eline Claassens